

⁽⁴⁾ EFT nr. L 266 af 9. 10. 1980, s. 1

- (9) ifølge konventionens artikel 6, stk. 1, kan parternes lovvalg ikke medføre, at arbejdstageren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af ufravigelige regler i den lov, som i henhold til stk. 2 i nævnte artikel ville finde anvendelse i mangel af et lovvalg;
- (10) ifølge konventionens artikel 7 kan ufravigelige regler i en anden lovgivning, især lovgivningen i den medlemsstat hvor en arbejdstager midlertidigt er udstationeret, under visse betingelser finde anvendelse sideordnet med den lovgivning, der ellers skal anvendes;
- (11) ifølge princippet om forrang for fællesskabsretten, således som fastsat i konventionens artikel 20, berører denne konvention ikke anvendelsen af bestemmelser, som på særlige områder fastsætter lovvalgsregler vedrørende kontraktlige forpligtelser, og som er eller bliver optaget i retsakter fra De Europæiske Fællesskabers institutioner eller i nationale love, der er harmoniserede til gennemførelse af sådanne retsakter;
- (12) fællesskabsretten afskærer ikke medlemsstaterne fra at anvende deres lovgivning eller kollektive aftaler, der er indgået mellem arbejdsmarkedets parter, på enhver person, som er beskæftiget, selv midlertidigt, på deres område, selv om arbejdsgiveren er etableret i en anden medlemsstat; fællesskabsretten forbyder ikke medlemsstaterne at sikre overholdelsen af disse regler med passende midler;
- (13) der bør ske en koordinering af medlemsstaternes lovgivning, således at der kan fastsættes en kerne af ufravigelige regler for minimumsbeskyttelse, som skal overholdes i værtslandet af arbejdsgivere, som sætter arbejdstagere til at udføre midlertidigt arbejde på den medlemsstats område, hvor ydelserne præsteres; en sådan koordinering kan kun ske ved hjælp af fællesskabsretten;
- (14) tjenesteyderen bør overholde en kerne af klart definerede beskyttelsesregler uanset varigheden af arbejdstagerens udstationering;
- (15) det bør fastsættes, at bestemmelserne om mindsteløn og det mindste antal betalte feriedage pr. år ikke finder anvendelse i visse afgrænsede tilfælde i forbindelse med montering og/eller installation af et gode;
- (16) der bør i øvrigt sikres en vis fleksibilitet i anvendelsen af bestemmelserne om mindsteløn og det mindste antal betalte feriedage pr. år; hvis udstationeringen ikke overstiger en måned, kan medlemsstaterne på visse betingelser indrømme undtagelser fra bestemmelserne om mindsteløn eller give mulighed for undtagelser gennem kollektive aftaler; er der tale om arbejde af ringe omfang, kan medlemsstaterne indrømme undtagelser fra bestemmelserne om mindsteløn og det mindste antal betalte feriedage pr. år;
- (17) de ufravigelige regler om minimumsbeskyttelse, der gælder i værtslandet, må ikke være til hinder for, at der anvendes arbejds- og ansættelsesvilkår, som er mere favorable for arbejdstagerne;
- (18) princippet om, at virksomheder med hjemsted uden for Det Europæiske Fællesskab ikke må behandles mere gunstigt end virksomheder med hjemsted i en medlemsstat, skal overholdes;
- (19) medmindre andet er fastsat i andre bestemmelser i fællesskabsretten, medfører dette direktiv ikke en forpligtelse til at anerkende vikarbureauer juridisk, og det forhindrer heller ikke, at medlemsstaterne anvender deres egne love om tilrådighedstilstand af arbejdskraft og om vikarbureauer på virksomheder, der ikke er etableret på deres område, men arbejder dér i forbindelse med udveksling af tjenesteydelser;
- (20) dette direktiv berører hverken de aftaler, der er indgået mellem Fællesskabet og tredjelande, eller medlemsstaternes love om adgang til deres område for tjenesteydere fra tredjelande; dette direktiv berører heller ikke nationale love, der vedrører indrejse, bopæl og adgang til beskæftigelse for arbejdstagere fra tredjelande;
- (21) bestemmelserne om sociale sikringsydelser og -bidrag er fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽¹⁾;

⁽¹⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, specialudgave 1971 (II), s. 366. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 3096/95 (EFT nr. L 335 af 30. 12. 1995, s. 10).